

DÖRNYEI KÁLMÁN: Yabbagabb és a halott szemfényvesztő

Távoli világító pontok a csillagtalan éjszakában... Cölöprév. Yabbagabbot kellemes melegség járta át, amikor először megpillantotta az alig egy óra gyalogútra lévő város fényeit a völgyben. A hűvös északi szél a Végtelen-tenger sós illatával köszöntötte. Élvezettel szívta magába a friss, párás levegőt. Megigazgatta ruháját és egy-két hanyag mozdulattal megpróbálta kisimítani gubancos haját.

Hamarosan, ha minden jól alakul, hosszú idő után újra emberekkel találkozik – nem nézhet ki akárhogyan. Belenézett egy pocsolóba, hogy megvizsgálja fizimiskáját. Épp ma töltötte be negyvenedik életévét. Körszakállába és gesztenyebarna hajába egyre több ősz hajszál vegyült. Arra gondolt, hogy ha annak idején rendszeren végigjárta volna a mágia titkos ösvényeit, akkor mint a legnagyobb varázslók, több száz évvel is meghosszabbíthatta volna az életét. A legnagyobb varázslók tudását azonban meg sem közelítette az övé. Hetekkel ezelőtt a mocsár elnyelte a varázskönyvét, anélkül pedig még azt a néhány apró mágikus trükkjét sem volt képes felidézni, amik az évek alatt ráragadtak. Maradt a szöges bunkója, hogy biztonságban érezze magát a vadonban. Annak a használatához viszont elég jól értett – még senki sem panaszkodott, akit fejbe kólintott vele.

Születésnapja alkalmából koboldürülékből gyúrt magának torta formájú kupacot. A nedves gallyakkal ellentétben legalább hosszan égett, és a füstje kellemesen ellazította. Próbált visszaemlékezni, mikor látott utoljára embert. Az utóbbi heteket kutyafejű szörnyek, koboldok, goblinok, fekete tündék és félig növény – félig vadállat szerzetek társaságában töltötte a vadonban vagy végtelen katakombák mélyén, amik olybá tűntek, soha nem akarnak kivezetni a felszínre.

Saját fajtájabellekkel utoljára a Morgó-hegytől északra, egy mocsárerdőben futott össze több mint egy hónappal ezelőtt. Primitív bennszülöttek voltak, akik csak törve beszéltek a közös nyelvet. Óva intették, hogy tovább menjen a mocsárerdő belsejébe. Kísértetjárta romokról hadováltak, egy ősi vár maradványairól, ahonnan élve még senki sem tért vissza. Yabbagabb emlékezett rá, hogy egy percig sem habozott, rögvést folytatta útját a mocsár gyomrába. Az ősi romok mélyén talán még lapulhat számára némi kincs, gondolta annak idején. Meglepően könnyedén rábukkant a vár maradványaira. Egyetlen épületrész maradt meg viszonylag épen: egy kőház, omladozó toronnyal. Talán kápolna lehetett valamikor. Ezernyi rúnával díszített, aranyozott ajtaja azonnal magához vonzotta tekintetét. Yabbagabb sok rúnajelet ismert, de az ajtóba vésetek közül jó, ha egy-kettőről tudta, mit jelent. Felismerte az Őrző, az Útvesztő és az Elátkozottak jelét. Mindezek nem riasztották vissza attól, hogy benézzen az épületbe. Az ajtó nyikorogva engedett, ő pedig habozás nélkül belépett rajta. Bár – született képességének köszönhetően – valamicskét látott a sötétben, biztos, ami biztos, fáklyát gyújtott.

Egy ideg, nyirkos, nyolcszögletű terembe jutott, melyből oldaljáratok nyíltak több irányba, szemközt pedig egy csigalépcső vezetett fel a toronyba. A helyiség közepén egy kút árválkodott.

A teremben néhány csontváz feküdt. Valaha emberek lehettek. Ruháik már régen lemállottak róluk. Hiába vette tüzetesebben szemügyre őket, semmilyen külsérelmi nyomot nem látott rajtuk. Seholy törött csont vagy repedés.

Emlékezett, ahogy a kúthoz lépett, és alaposan megvizsgálta. A belső oldalára húsos, karvastagságú pondrók tapadtak, amik lassan araszolva kúsztak mélyebbre a lobogó lángok elől. Lejjebb tartotta a fáklyát, de így sem látta a kút alját.

Még egy hónap távlatából is remegve gondolt vissza rá, ahogy egy pillanatra megsédült, és – máig nem tudta megmagyarázni miért – soha nem tapasztalt félelem kerítette hatalmába. Ő, aki élete folyamán találkozott több láb átmérőjű lebegő csápos szemmel, démonokkal és vérszomjas óriásokkal, rogyadozó lábakkal botladozott vissza a kijárat felé. Ahogy újra felidézte magában a kísérteties romokat, lelki szemei előtt szinte teljesen élethűen megjelentek a kápolna falai és a feneketlen kút. A hideg rázta ki tőle. Gyorsan messzire száműzte fejéből az ősi épület emlékét, és inkább a táborfüznek szentelte figyelmét. Egy faággal megpiszkálta a koboldürüléket, és a lángok újra életre keltek.

Hirtelen fájdalom nyilallt a vállába. Odacsapott a kezével, mert először úgy vélte, hogy egy óriásszúnyog csípte meg. Szúnyogok elleni kenőcse rég elfogyott, de jelen körülmények között nem is lett volna szüksége rá. *Tortájának* füstje gondoskodott róla, hogy a vérszívók távol maradjanak.

Legfeljebb a döglegyek érdeklődését kelthette volna fel az illat, ami az égő koboldürülékből és saját testéből áradt. Megdörzsölte vállát ott, ahol a fájdalom átjárta. Nem látta semmi nyomát szúnyognak. Fogalma sem volt, mi okozhatta a szűró érzést, de nem sokat őrlődött rajta.

Elővette koboldpálinkájával teli tömlőjét és nagyot húzott belőle, hogy bebiztosítsa nyugodt alvását.

Elvégre ma van a születésnapja. Nem állt szándékában egész éjjel görcsölni.

Csendes éjszaka volt. A távoli fények a menedéket jelentő otthon illúziójával kecsgették, pedig semmivel sem volt nagyobb biztonságban ily közel a városhoz, mint a megszámlálhatatlan ezt megelőző éjjelen, amit a vadak földjén töltött.

Annyit ivott, hogy még egy mocsári szörny támadására se ébredjen fel. Ha esetleg meg kell halnia, akkor jobb, ha nem tud róla – vélekedett alkoholgőzös fejjel.

– Áldassék a Szerencse Úrnője! – motyogta, és mély álomba szenderült a falevelekből összehordott fekhelyén.

Radan Lángja már magasan járt az égen, amikor verejtékezve felriadt. Nemrég elveszített denevér famulusáról álmodott az ébredése előtt. Szegény kis jószág! – gondolt vissza rá, aztán messzire száműzte fejéből az állatka képét. Nem akart visszaemlékezni a halálára, mert csak határtalan büntudat kerítette volna hatalmába. A denevére hiánya a varázskönyve elvesztésénél is fájóbban érintette.

Összecihelődött, és öles léptekkel megindult Cölöprév felé.

Annyira nem figyelt arra, merre jár éppen, hogy a tengerparti völgybe vezető út szinte teljesen kiesett az emlékezetéből – azt sem tudta volna megmondani, mikor lépte át a városkaput. Egyszer csak egy kétszintes fogadó, a Bárka nagytermében találta magát. A kőfalakon számos trófea díszelgett. Volt közöttük kapitális méretű szarvasagancs, vadkanagyar, de még sárkányfogak és unikornis szarvnak tűnő tárgy is. A falak mellett fekete kőrisből készült négyszögletes asztalok álltak, összesen nyolc. Balról a harmadik és negyedik asztal között egy embermagasságú kandalló türemkedett ki a falból. A lobogó lángok kellemes meleget árasztva, mohón falták a fahasábokat. Középen egy legalább tíz személyes körasztal díszelgett. Hátrébb egy falépcső vezetett fel az emeletre.

A pult mögött egy kövér, kopasz férfi álldogált és unott szemekkel figyelte az egyik asztalnál kockázó két fickó játékát. A szaguk alapján valószínűleg halászsok lehettek. Aki egyszer látta őket, évekkel később is felismerte volna mindkettejüket. A fiatalabbnak barnászöld tengeri moszatra hasonlító haja volt. A másiknak az arcán meg olyan mély barázdák és ráncok húzódtak, hogy alig lehetett kivenni köztük a szeméit. Egy pillanatra a bejárat felé tekintettek, aztán folytatták a kockadobálást. Rajtuk kívül még két vendég tartózkodott a teremben. Az egyik – szakadt ruhája alapján – egyszerű csavargónak nézett ki, míg a mellette álló asztalnál helyet foglaló férfi minden kétséget kizáróan larkini barbár volt. Vastag medveprémet viselt, hosszú haja és torzonborz szakálla csaknem a derekáig ért és ülve is majdnem olyan magas volt, mint egy átlagos termetű ember.

Yabbagabbot öröm töltötte el, hogy a sok viszontagságos kaland után végre megpihenhet és emberekkel találkozhat. Kedvesen rámosolygott a barbárra, mire annak összehúzódtak a ráncok a homlokán.

– Te meg mit nézel, te mocsadék! – förmedt rá Yabbagabbra. – Szétütöm a fejed mindjárt! – röfögte, és hogy a szavainak nyomatékot adjon, rögvést felpattant ültéből, és bundája alól előrántotta baltáját. – Nyugodj meg, medveember! – csillapította jámbor hangon Yabbagabb.

– Minek nevezted, te féreg?! Megöllek, és kiirtom az összes kölköd is! – mondta, és közelebb lépett hozzá.

– Az nem lesz egyszerű... mármint kiirtani az összes porontyomat – felelte Yabbagabb elmélázva, koránt sem ijedten. – Magjaimat szétszórtam a világ minden táján, magam sem tudom, hány gyerekem van, és merre lehetnek – Eszébe jutott legutóbbi légyottja, alig néhány napja a vadak erdejében egy formás, gyönyörű testű nővel. Egy felszentelt druida sírkövön tette magáévá. Egyetlen szépséghibája volt a *hölgynek*... a kutyakéhez hasonló feje. Hűséges kis jószág volt. Egy napon át követte őt, talán Cölöprévig is elkísérte volna, de szerencsére sikerült leráznia, azzal az ürüggyel, hogy megéhezett, és rettentő hálás lenne, ha szerezne neki egy kis őz- vagy szarvashúst. A nő készségesen teljesítette kérését. Yabbagabb remélte, hogy nem volt nagyon csalódott, amikor visszatért a vadászatból, és hűlt helyét találta.

– Fogd a fegyvered és véd meg! – üvöltött rá a barbár magasba emelve baltáját.

A fogadós és a többi vendég láthatóan úgy tett, mintha mi sem történt volna.

– Te ostoba! – váltott hangnemet Yabbagabb. – Csak nem képzeled, hogy lehet esélyed ellenem?! Az arakari varázslóiskola tizennyolcadik körének beavatottja vagyok, a mágia nagymestere. Olyan borzalmas erőknél parancsolok, melyeket te szájalmas halandó fel sem foghatsz ép ésszel. Ereszd le a fegyvered, és kotródj vissza az asztalodhoz, különben egy csettintésemre itt terem a fekete sárkány famulusom, és széttépetlek veled! – mondta oly határozottan, hogy ha öltözete alapján nem egy koldusra hasonlított volna, talán még hihető is lett volna a sztorija.

A barbár továbbra is a feje fölött szorongatta a baltáját, ezért Yabbagabb így folytatta: – Ne tévesszen meg a kinézetem, vadember! Most tértem vissza a Kilenc Pokolból, ahol egy földémmal vívtam csatát. Emiatt ily megviselt az öltözékem; a szag, amit érzek pedig a Kilenc Pokol büze és füstje. – harsogta olyan nagy átéléssel, hogy már maga is kezdett hinni abban, amit mond.

A larkinit azonban nem hatották meg a szavai. Lecsapott a fegyverével. Yabbagabb védekezően maga elé rántotta szöges bunkóját, miközben oldalra ugrott. Keze belesajdult a fájdalomba, ahogy vetődés közben fegyverével háritotta a barbár bödületet csapását. Ellenfele utána lendült és az újabb támadása elől Yabbagabbnak a földön fekvé már nem volt hova kitérnie. De nem is volt szüksége rá! Éktelen robajjal, mintha egy villám csapott volna az épületbe, beszakadt a mennyezet, és egy böhm nagy fekete sárkány zuhant a barbárra. Szájából savat okádott rá, majd bekapta. Túhegyes fogakkal teli szájában egy pillanat alatt eltűnt az artikulatlan hangon visító férfi. Néhány másodperccel később a sárkány a sarokba köpte a barbár megmaradt csontjait, majd suhintott egyet a szárnyaival, és már ki is repült a mennyezeten tatóngó résen.

Halotti csend ereszkedett a fogadóra. Fekete por terjengett a levegőben. A földet fatörmelékek borították.

Szent Kfólia, ez meg mi a mennykő volt?! – lepődött meg Yabbagabb. Honnan került elő a dög, és hova a fenébe tűnhetett ilyen gyorsan? A kék égen már nyomát sem lehetett látni. Mindenesetre kapóra jött a segítsége, még ha hajmeresztően kísérteties is volt a megjelenése. Mikor Yabbagabb visszanyerte lélekjelenlétét, így szólt a mozdulatlanul rá meredő maradék négy férfihoz.

– A sárkányom ritkán lakik jól egy emberrel. Ugye nem szeretnétek, hogy visszahívjam? Remélem, nektek már nincs kifogásotok becses személyem ellen?

A csavargó kinézetű férfi gyorsan belemerült az előtte lévő étel tanulmányozásába, a két halász pedig tovább dobálta a kockát, olyan fürgén, hogy Yabbagabbnak kétsége támadt azt illetően, figyelik-e egyáltalán a dobásaik eredményét.

A kövér férfi előlépett a pult mögül, és sűrűn szabadkozott a történetek miatt. Azt állította, hogy ilyen még sosem fordult elő a fogadjában.

– Felejsük el! – legyintett nagyvonalúan Yabbagabb. – Egy szobát szeretnék meg egy forró fürdőt! – mondta, szándékosan megfélemezve róla, hogy mongori szokás szerint előre fizessen érte.

A fogadónak azonban nem volt kifogása ez ellen.

– A larkini uraság is épp egy fürdőt rendelt nemrég, amire minden bizonytal már nem lesz szüksége. Ha megfelel Önnek, akkor az emeleten a négyes szobában rendelkezésére is áll egy dézsa forró fürdővíz.

– Pompás, megfelel – felelte Yabbagabb barátságosan megveregetve a fickó vállát, majd a leszakadt mennyezet darabjait megkerülve elindult felfelé a lépcsőn.

A szobájával szomszédos helyiség résnyire nyitott ajtaján halk kántálás szűrődött ki.

Yabbagabb kíváncsian bekukucskált. A padlón egy rúnajelekkel díszített sárga köpenyt viselő, sötétbőrű, idősödő férfit fedezett fel. Egy pentagrammán ülve varázslatot mormolt. Láthatóan észre sem vette, hogy valaki figyel. Yabbagabb felismerte, mi az, amit épp kántált: Menedéket vont maga köré, és azt próbálta elszántan fenntartani. Egyfajta gonosztól védő láthatatlan pajzs volt ez, ami távol tartotta az ártó lényeket, illetve segített, hogy étlen-szomjan átvészeljén akár hosszabb időszakot is. Szokatlan volt, hogy pont egy ilyen helyen alkalmaz ilyen varázslatot, de ha belegondolt a barbár vendég viselkedésébe, akkor már nem is tűnt annyira furának – mármint a gonosztól védő hatása. Yabbagabb magára hagyta a mágust, és belépett a szomszédos szobába. Becsukta az ajtót, és elhúzta a reteszt – biztos, ami biztos.

Fürgén lekapta magáról a ruháit, és élvezettel vetette bele magát a meleg vízbe.

Hamarosan a víz felszínén falevelek, kosz és egy fehér féreg úszkált. A hajában bújhatott meg eddig? Lemerült a víz alá, s mire felbukkant, még több fehér, kis féreg ficánkolt körülötte a víz tetején.

Nem igazán törődött velük. A világ dolgaival elégedetten dőlt a dézsa falának, szemét lehunyva. Elbóbiskolt.

Denevére hangja szólt hozzá álmában. A kis famulust mágiával kötötte magához oly sok éve. A varázslat egyben lényegesen megnövelte a kis állat intelligenciáját. Szinte egyek voltak. Érezték egymás gondolatait, telepatikus úton kommunikáltak, és ha elő is fordult, hogy nem értettek egyet – szinte mindig veszekedtek – nagyon sajnálta az elvesztését.

Ostoba, ütődött balfék! Varázslók szégyene! Hogy lehettél ilyen bolond?! – hallotta denevére halk suttogását.

Még haláloz után sem hagysz békén, átkozott famulus! – dühöngött álmában.

Bugyborékolva ébredt – feje a víz alá került.

Fürdővíze már rég kihűlt. Sejtelve sem volt róla, mennyi ideig aludhatott. Gyorsan kipattant a dézsából. A szoba padlója olyan hűvös volt, mint egy kriptá márványpadlója. Megtörölközött és magára kapta koszos ruháját.

Aztán fogta a szöges bunkóját, és belemártva a dézsába, egy ronggyal gondosan letisztította róla a rászáradt vért és koboldcafátokat, majd az ágya alá dugta a fegyvert.

Kilépve szobája ajtaján, arra figyelt fel, hogy a varázsló még mindig kitartóan kántált. Kicsit furcsállotta a dolgot, de nem foglalkozott vele.

Lent az ivóban szinte mindent változatlanul talált, leszámítva, hogy rend és tisztaság uralkodott és a mennyezet is teljesen ép volt. Nem értette, hogyan csinálhatták meg ennyi idő alatt és ilyen csendben. Varázslat állhat mögötte. De melyik kocsmáros javíttatna tetőt mágiával, vagyonokért? Vagy lehet, hogy mégis annyit aludt volna és olyan mélyen, hogy nem ébredt fel a munkálatokra?

A korábbi vendégek még mindig a fogadóban tartózkodtak, újabbak pedig nem érkeztek, úgyhogy olyan nagyon-nagyon sokáig nem heverészhetett a szobájában. Egy vállrándítással túltette magát a dolgon, továbbra is az ivóban tartózkodó alakokat mustrálva.

A csavargóféle mozdulatlanul tespedt az asztalánál, leszegett fejjel – talán szunyókált. A halászok is ugyanott ültek, ahol eddig, elszántan dobálva kockáikat.

– Egyre nehezebb halrajt találni – csípte el a barnászöld hajú szavait.

– Ahogy mondd, egyre kijebb kell hajózni. A nyílt tenger meg teli van krákenekkel – felelte a másik hangosan csörgetve kockáit.

– Igen, az a hír járja, hogy a Viharlovos Toroneát is egy ilyen sokcsápos rettenet rántotta a mélybe. Hirtelen Yabbagabb elé lépett a nagydarab fogadós, és a terem közepén álló asztalra mutatott.

– Az ebédje, uram. Remélem, szereti a vadhúst!

Yabbagabb az asztal felé pillantott. A sült hússal, pástétommal, salátákkal és gyümölcsökkel megrakott tálca látványára összefutott a nyál a szájában.

Tíz embernek is elég lenne ennyi étel! Királyi udvarba illő lakoma! – gondolta, és meglepődött, hogy a fogadós még mindig nem kért pénzt sem a szállásra, sem a fürdőre, sem az ételre, sem a tető javítási munkálataira. Nagyon tarthatott tőle. Vagy még inkább attól az ismeretlen sárkánytól.

– Költse el az ebédjét, mielőtt kihűl – mondta a fogadós.

Yabbagabb gyanakodva meredt rá, aztán végül csak elindult volna a csábító ételek felé, de ismét belenyilallt a vállába a fájdalom, és a legközelebbi asztal egyik székére roskadt.

Meg kellene nézetnem a vállamat a Gyógyítás Istenének papjaival – vélekedett, és jobbnak látta, ha egy darabig ülve marad. Úgy tűnt, ha nem mozog, akkor nem érez fájdalmat.

– Itt szeretném elfogyasztani az ebédet – mondta határozottan a fogadósnak, mire az meglehetősen értetlen arcot vágott.

– Az uraságé a középső díszasztal.

– Nekem jó lesz itt is – kopogtatta meg Yabbagabb az asztallapot.

– De már a körasztalnál megterítettem! – emelte fel a hangját. – Fáradjon oda! Minden uraság ott szokott enni.

– Nekem ez az asztal roppant mód megfelel – mondta, mert nem akarta megkockázatni, hogy újra belenyilalljon a fájdalom a vállába.

– Arrggghh! – vicsorgott rá a melák férfi vérben forgó szemekkel. – Menjen már oda! Nem fogom áthozni az egész terítéket! Minek néz engem?! Dolgoztam vele így is eleget! – Arca haragos vörös színt öltött, és egy pillanatra úgy tűnt, hogy ráveti magát beszélgetőpartnerére.

Yabbagabb már egyáltalán nem gondolta, hogy a férfi tartana tőle. Így viszont furának találta, hogy nem kért pénzt eddig. De ennél is furcsább volt, miért akarja ennyire elszántan, hogy a körasztalhoz menjen.

– Elment az étvágyam. Csak bort kérnék! – mondta nyugodt hangon.

A férfi hosszan meredt rá összeráncolt szemöldökkel, de aztán eleget tett a kérésének, és hamarosan egy kancsót vágott elé, kissé kilöttyintve a tartalmát, majd szó nélkül visszament a pult mögé.

A bor poshadt víz ízű volt; Yabbagabb az első korty után félretolta a kancsót és rosszálló pillantást vetett a fogadósra, aki egyáltalán nem foglalkozott vele – egy ronggyal elszántan sikálta a pultot.

Yabbagabb arra figyelt fel, hogy a csavargó hol rá, hol a pazon megterített középső asztalra meredt.

– Tied lehet az étel – mondta neki.

A fickó köszönetképp biccentett, majd felpattant a helyéről és fürge léptekkel megindult az asztal felé. Az ételek fölé hajolt, aztán...

Hova a pokolba tűnt?! – döbönt meg Yabbagabb, és megfélekedve válláról, felpattant a helyéről.

– Hé, kocsmáros! Láttad, mi történt?! A fickó egyszerűen eltűnt!

A melák fel se nézett a pultról, úgy felelt neki:

– Gyakran előfordul, hogy a vendégek eltűnnek fizetés nélkül. Már hozzászoktam.

– De ő nem egyszerűen meglógott! Az előbb még ott volt a körasztalnál, aztán a következő pillanatban mintha elnyelte volna a föld.

– Ha maga mondja – hagyta rá a fogadós.

Yabbagabb odaszaladt a halászokhoz, akik továbbra is ugyanúgy kockáztak, sőt továbbra is ugyanarról beszélgettek. Pontosan ugyanarról!

– Egyre nehezebb halrajt találni.

– Ahogy mondd, egyre kijebb kell hajózni. A nyílt tenger meg teli van krákenekkel.

– Igen, az a hír járja, hogy...

– Hagyjátok már abba! – förmedt rájuk Yabbagabb. – Ti is láttátok, hogy a csavargó egyszerűen eltűnt?!

A barnászöld tengeri moszat hajú halász rá sem nézve összefüggéstelennek tűnő szavakat suttogott:

– ... a Viharlovás mennyi kincs Toroneát is ennyi arany egy ilyen világon nincs sokcsápos csak a miénk senki másé rettenet ha ügyesen rántotta a mélybe csináljuk meggazdagszunk.

– Hogy mi van?! – lepődött meg Yabbagabb. – Miket beszélsz?!

A fickó, mintha Yabbagabb ott sem lett volna, folytatta a zagyvaságait:

– Nem hiszem, hogy egy barbár, tolvaj, Tramonos halott sima viharban ogrét süllyedt volna el valahogy kiiktatni a hajó. Egyszer magam is talicska utaztam rajta, vagy egy szekér kellene, igazi mestermunka amíg én vigyázom a kincsre.

Yabbagabb a ruhájánál fogva jól megrázta a férfit.

– Mi a fenét hordasz itt össze?!

A halász végre rámeredt. Távolba révedő üveges szemekkel így szólt:

– Nyugalom pajtás! Eddig nagyon jól csináltad. Még egyfelé kevesebb felé kell osztanunk a kincseket. Most hogy a barbár, a tolvaj és Tramonos halottak, már csak az ogrét kellene valahogy kiiktatni.

– Miféle ogrét? Milyen kincs? Ki az a Tramonos?

– Én vagyok Tramonos – szólalt meg a mély barázdákkal tarkított képű halász. – És téged hogy hívnak szép hölgy?

Yabbagabb hátán végig futott a hideg.

– Mit hadováltok itt össze? Csak azt szeretném tudni, láttátok-e, mi történt a csavargóval?

– Úgyesen csapdába csaltad – felelte a moszat hajú. – Most, hogy már Tramonos is halott, csak három felé kell osztanunk a kincseket. Persze, ha az ogrét is el tudnád intézni...

– A csavargó végelgyengülésben halt meg – szólalt meg a másik fickó, akinek a társa szerint már halottnak kellett volna lennie – Halálra szeretkezte magát. Kell ennél szebb halál? Mondd meg, te gyönyörű istennő, lenne-e kedved velem tölteni az éjszakát?

Yabbagabb egy lépést hátrált, majd még egyet.

– Ha elmész, szerezz egy talicskát vagy inkább egy szekeret! – kiáltott rá a moszat hajú. – Én addig vigyázok a kincsekre!

– Nektek elment az eszetek?! Milyen manó húgyot vedeltetek, hogy így félre beszéltek?

Yabbagabb úgy érezte, friss levegőre van szüksége. A zsalugáterek minden ablakon be voltak hajtva.

A fogadó állott levegője hirtelen fojtogatóvá vált.

– Csak szívok egy kis friss levegőt – vetette oda a kocsmárosnak a kijárat felé sietve.

A férfi nem törődött vele, továbbra is a pultot síkálta.

Az ajtó azonban nem akart kinyílni, hiába rángatta.

– Beszorult! – kiáltotta Yabbagabb.

– Próbálja meg a baltával – javasolta a fogadós a középső asztal felé bökkve.

Yabbagabb az ételek között megpillantotta a barbár fegyverét. Nem emlékezett rá, hogy eddig ott hevert volna. Azonban esze ágában sem volt a rejtélyes asztal közelébe menni. Hallott ő már olyanról, hogy egy fogadós csapóajtót szerelt a padlóra, mely alatt csak a mélység és hegyes karók vártak a vendégekre.

Inkább egy ablakhoz ment, és megpróbált ott kimászni... kevés sikerrel. Olybá tűnt, hogy a zsalugáter, akár csak az ajtó, szintén beragadt. Hitetlenkedve tapasztalta, hogy a többi ablaknál is hasonló a helyzet.

– Nem lehet kijutni ebből az istenverte fogadóból – morogta. A többieket láthatóan ez csöppet sem zavarta. A fogadós a pulton lévő korsók törölgetésébe kezdett, a két vendég pedig elmélyülten tovább kockázott.

– Felmegyek a szöges bunkómért – jelentette be, de szintén nem reagált rá senki.

Felérve az emeletre, ismét meghallotta a varázsló kántálását. Elhatározta, hogy beszél vele. Belépett a szobájába, és megköszöri a torkát, mire a sötét bőrű, sárga köpönyeges férfi abbahagyta a litániát.

– Valami mondandó van számomra? – kérdezte nagyon-nagyon kimerült és elkeseredett hangon.

– Elnézést, hogy megzavartalak a meditálásod közben – szabadkozott Yabagabb –, de úgy vélem, jobb, ha tudod, hogy nem lehet elhagyni az épületet; sem az ajtó, sem az ablakok nem nyílnak, ráadásul lent mindenki megőrült. Kincseskamrába képzelik magukat, meg valami lebuja.

A varázsló kikerekedett szemekkel meredt rá, majd hirtelen vihogni kezdett, és egy jó percig abba sem tudta hagyni.

– Mi olyan nevetséges? – hökkent meg Yabagabb.

– Elnézéset kérem! – mondta újra szomorú hangon. – Azon nevettem, hogy te, aki lassan egy hónapja raboskodsz itt, csupán most jössz rá, hogy fogságba estél, és úgy közlöd velem, mint valami hatalmas hírt. Velem, aki több mint egy éve itt rohadok már!!!

– Tévedsz, egy napja sincs, hogy megszálltam a fogadóban.

– Miféle fogadóban? – volt a meglepődés sora most meg a varázslón.

– Hát a Bárkában! Itt Cölöprévben.

A férfi lassan felállt a földről, Yabagabb elé lépett, és a vállára tette a kezét. Aztán mintha egy félkegyelművel beszélgetne, jámbor hangon így szólt:

– Nem egy fogadóban vagy, fiam, és nem is Cölöprévben. Még csak nem is a Mongor Birodalomban. Sir Komortod fekete lovag várában raboskodsz, Kitiában, mélyen a föld alatt, szörnyűséges ogre és troll örök szigorú felügyelete alatt.

– Ez...ez... – hirtelen nem találta Yabagabb a szavakat. Kitiá majdnem ezer mérföldre keletre volt Cölöprévtől. – Ez nagyobb baromság, mint amiket a többiek mondtak odalent.

– Nincsenek többiek. Mind az öt cellatársunk halott már egy ideje. Nem is értem, te hogyan lehetsz még életben. Az utóbbi egy hónapban a földön fetrengtél a saját piszkodban, értelmetlen szavakat gügyögve, most meg össze-vissza járkálsz fel-alá a tömlöcbe, mint valami holdkóros.

Yabagabb különös csillogást látott a férfi szemeiben. Tartott tőle, hogy neki sem fogja nagyobb hasznát venni, mint a többi vendégnek. Mégsem távozott rögtön; igyekezett nem magára haragítani a láthatóan örült varázslót.

– Pontosan hogyan és miért is kerültünk ide a... a tömlöcbe? – kérdezte barátságosan.

– Engem felségárulás vádjával tartanak fogva mindenfajta ítélet nélkül. Időnként ogre örök jönnek, hogy véresre ostorozzanak, de eddig sikerült távol tartanom őket a mágiámmal. Téged nem tudom, ki kapott el, de hallottam, miféle vétek miatt vagy itt. Elvetted a fekete lovag egyetlen lányának az ártatlanságát. Megérte, hogy emiatt elrothadj itt a föld mélyén?

Hát ez rám vallana – vallotta be magának Yabagabb. Hagyta is, hogy ezt gondolja róla az idegen.

– Felejtjük el a múltat, és inkább a kijutáson törjük a fejünket – javasolta.

– Lehetetlen kijutni. Mélyen a föld alatt vagyunk. Vasajtók, rácsok, falak, tucatnyi ör. Semmi esély sincs a szabadulásra.

Yabagabb elhatározta, hogy segít szegény bolondon. Szerencsétlen, ki tudja mióta vesztegelhetett már itt? Hátha egy kis friss levegő majd helyre teszi.

– Azért csak próbáljunk meg kijutni – mondta, és a sárga köpönyegénél fogva maga után ráncigálta.

– Reménytelen – suttogta a férfi, majd mikor Yabagabb kinyitotta a szobaajtót, és kiléptek a folyosóra, meglepetten felkiáltott. – Ezt meg hogyan csináltad?! Hogy tudtad feltörni a zárat?!

Varázslattal?

– Azzal – hagyta rá Yabagabb, majd bement a saját szobájába, és elővette a szöges bunkóját az ágy alól.

– Fegyvert is varázsoltál magadnak! – mondta elismerően a férfi, majd valamivel komorabban hozzátette: – Ez még mindig kevés lesz ahhoz, hogy kijussunk.

– Meglátjuk – felelte Yabbagabb optimistán, majd öles léptekkel megindult lefelé a lépcsőn, nyomában a varázslóval.

Az ivóban halotti csend uralkodott. A két vendégnek és a fogadósnek hűlt helye volt.

Yabbagabb néhányszor megrángatta a kilincset, hátha kinyílik az ajtó. Sajnos nem így történt.

– Acélból van. Sosem jutunk át rajta – suttogta a varázsló.

Yabbagabb válasza sem méltatva benézett a pult mögé, hátha talál valami kulcsot, ami nyitja a zárat.

Ha nem volt muszáj, nem akarta szétverni a Bárka faragásokkal díszített tölgyfa ajtaját. Legnagyobb döbbenetére emberi csontokat fedezett fel a pult mögött egy nagy kupacban. Legalább három embertől származhattak. Elég régiek látszottak.

– Tűnjünk innen a pokolba! – mondta, és falfehér arccal visszahátrált a pulttól a varázslóhoz, majd nekiesett bunkójával a bejárati ajtónak.

– Megőrültél! – akadt ki a társa. – Ha meghallják az örök a ricsajt, nekünk végünk!

Yabbagabb nem törődött vele, egyre elszántabban püfölte az ajtót. Azonban hiába csapott le fegyverével újra és újra, meg sem karcolódott a tölgyfa.

– Miféle kocsmajátó ez?! – akadt ki végképp.

– Két ujjnyi vastag acél – felelte a sötét bőrű társa szinte nyűszítve.

– Hagyj már fel a téveszméiddel! Egy kocsmában vagyunk, ez pedig egy közönséges faajtó.

– Nem, nem! Egy vártömlőcben vagyunk. Te vagy az, aki képzelődsz! Különben miért nem tudsz kárt tenni benne?!

Yabbagabb magában morgolódott, majd az egyik ablakhoz lépett, és lecsapott rá fegyverével. Akár az ajtónál, itt sem ért el vele semmit. Most már hangosan szitkozódva esett neki a következőnek, és miután lepattantak róla az ütései, pusztá kézzel próbálta meg leszakítani a zsalugátért.

– Egyszerűen nem hiszem el, hogy képtelen vagyok egy nyamvadt ablakkal elbánni – mondta dühösen, de ekkor sikerült kitépnie a falapot, és a lemenő nap fénye elnyújtott árnyakkal töltötte meg a fogadót. Kint épp egy szénával megrakott szekér haladt el az ablak előtt. A bakon ülő púpos gnóm még rá is mosolygott, és barátságosan integetett neki.

Yabbagabb megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Most már elhiszed végre, hogy Cölöprévben vagyunk? – kérdezte a varázslót, az utca felé bökkve. – Nézd csak meg a saját szemeddel!

Sötétbőrű társa közelebb hajolt az ablakhoz, és szemöldökét összeráncolva, hunyorogva nézett maga elé, miközben halkán maga elé motyogott valamit.

– Mit mondtál? – kérdezte Yabbagabb.

– Azt, hogy ez csak egy repedés a falon, és legfeljebb egy pók férne át rajta.

Yabbagabb legszívesebben fejbe kólintotta volna a bunkójával, hogy észhez térítse, vagy még inkább hogy elhallgattassa, de végül úgy döntött, hogy egyszerűen csak faképnél hagyja.

– Na jó, én most távozom! Örülök, hogy megismerhettelek – köszönt el, és mintha mázsás súlytól szabadult volna, mosolyogva átszökkent az ablakpárkányon.

Elégedett vigyora egészen addig tartott, míg földet nem ért ismét a már megszokott ivóban, háttal az ablaknak, mintha most ugrott volna be rajta az utcáról.

Nem sírok! Nem esem kétségbe! – hadarta magában, majd újra nekilendült. Aztán megint és megint, azonban hiába ugrott ki az ablakon, mindig ugyanoda került vissza.

– Bámulatos és egyszersmind ijesztő az elszántságod, ahogy megpróbálsz átjutni egy kőfalon – szólalt meg a társa. – Biztos, hogy nem egy törpe volt valamelyik ősöd? Náluk lehet ilyen makacs elszántságot látni. De ha így folytatod, betöröd a koponyádat.

Yabbagabb össze volt zavarodva. Úgy érezte, mintha egy hatalmas templomi harangot kongattak volna meg a fejében. Lihegve leroskadt a földre.

– Vigyen el egy ördög, ha nem valami sötét mágia van a dologban! – dühöngött, majd a társára nézett. – Nem tudsz ellene tenni? Te mégiscsak varázsló vagy!

A sárgaköpönyeges férfi gondterhelten felsóhajtott.

– Nincs itt semmi varázslat. A föld alatt vagyunk egy vártömlőcben. Hányszor kell még ezt elmondanom?! – mérgelődött, majd eszébe jutott valami. – De egy varázslattal megpróbálkozhatok.

Hátha szerencsénk lesz! – mondta nem túl nagy megyőződéssel, azzal kántálni kezdett.

Titkos átjáró keresése, ismerte fel Yabbagabb a mágikus szavakból és társa kézmozdulataiból. Valamikor – több mint húsz évvel ezelőtt – neki is megpróbálták a mentorai a fejébe verni ezt a varázslatot, de valahogy sosem sikerült helyesen megtanulnia.

Egyszer csak a varázsló arca felderült, és örvendezve közölte vele, hogy a terem közepén – ott ahol állítása szerint egy szobor állt, Yabbagabb szerint meg a kerekasztal – talált valami átjárót.

– Orcon az Elveszettek, a Bűneiket Megbánók Ura, a Bűnbocsánat Istene kőszárnyai alatt egy titkos kapu vezet a mélybe. Talán arra kijuthatunk!

Yabbagabb nem állt le vele vitatkozni, hogy szobor vagy körasztal van-e előttük. Mostanra az ilyen apróságok már lényegtelenné váltak számára.

– Veszedelmes lehet odamenni! – hívta fel társa figyelmét. – A csavargó is ott tűnt el.

– Ott kell, hogy legyen a szabadulásunk kapuja! – erősködött a varázsló, és határozott léptekkel megindult a terem közepe felé.

Yabbagabb egy helyben toporogva, elbizonytalanodva nézett utána. Egy olyan személynek higgyen, aki egy tömlőbe képzelet magát? De ott tűnt el a csavargó. Lehet, hogy akkor mégiscsak van ott egy rejtekhely?

A körasztal előtt megtorpant a varázsló, és idegesen visszanézett rá.

– Te is hallod a szegecsekkel kivert lábbelik koppanását a földön?! Ezek az ogre örök csizmái. Azért jönnek, hogy halálra kínozzanak bennünket. Gyere azonnal, ha élni akarsz! – kiáltotta, majd lépett egyet előre, és eltűnt az *asztalban*.

Yabbagabb megingott. A szöges bunkója megállíthatatlanul remegett a kezében, mint ahogy a karja, és lassan az egész teste is. Utána menjen-e vagy sem? Tett néhány lépést előre. Valami távolról jövő sikolyt hallott, vagy csak képzelődött volna? Ez a kijárat? Vagy egy halálos csapda?

Közvetlenül a körasztal előtt megtorpant. Eldöntötte, hogy újra átgondol mindent, mielőtt a következő lépést megtenné. Számátlan megmagyarázhatatlan furcsaság történt vele az utóbbi időben. Lehet-e igazság abban, amit a varázsló mondott? Mit is mondott? Mióta van itt? Körülbelül egy hónapja.

Hogyan lehetne ez igaz? Egy hónappal ezelőtt messze a Morgó-hegytől északra, a vadak földjén poroszkált, egy mocsárerdőben, aminek a közepén az az ősi várrom volt. Egy pillanat alatt felidézte lelki szemei előtt a romokat – talán túlságosan is élethűen. Egy lélegzetvételnél is úgy érezte, mintha most is ott lenne. Vállába ismét belenyilallt a fájdalom, ezúttal sokkalta erősebben, mint eddig. Mintha egy kis állat mart volna a húzába. Eszébe jutott a denevér szolgája, aki általában épp ott szokott csüngen, ahol a fájdalmat érezte. Ezúttal nem tudta megakadályozni az emlékképeket, egy pillanat alatt átsuhantak fejen szegény famulusa elvesztésének körülményei.

Egy barlangterem... A kőomlás... A napokig tartó fogság... Az éhség nagy úr! Nem tehetett mást... illetve nem ehetett mást. Sajnos pont közvetlen az állatka elfogyasztása után fedezte fel a rejtett hasadékot a falon, ahol aztán el tudta hagyni a barlangtermet. Ki lehet rajta kívül olyan bolond, hogy felfalja a saját famulusát? Senki! Senki sem! Ilyen nem fordulhatott még elő az egész világon.

Én sem tehettem ilyet!!! – döbönt rá.

A fájdalom a vállában szinte elviselhetetlen méreteket öltött.

Mintha a denevérem mélyesztené a fogait a húzómba – gondolta. Hát mégsem ettem meg? Életben van a kis dög! De akkor miért nem látom?

Elbizonytalanodott. Hagyta, hogy a fájdalom átjárja a testét, és ahogy erősödött a kín, úgy nőtt körülötte a zsongás. A zsongás hamarosan egy denevér mentális ricsajává változott a fejében:

Na végre, hogy hallasz te holdkóros! Egy hónapja üvöltözök neked, hogy térj észhez!

– Hol vagy?! És én hol vagyok? Cölöprévből, ugye? A Bárka fogadóban? – kérdezte elbizonytalanodva. Bárhogy is kapkodta a fejét, nem látta sehol a famulusát a kocsmában.

Dehogyan vagy Cölöprévből! Egy hónapja vesztegelsz a romoknál. Teljesen megháborodtál.

Egyszerűen nem voltál magadnál. Először is lassan lépj egyet hátra, hogy bele ne zuhanj az előtted lévő kútba. Nincs egy perce, hogy az a tökkelütött varázsló beleesett és szörnyethalt.

Yabbagabb engedelmessé vált.

Jól van, jól csinálod. Most pedig fordulj meg, és indulj el előre. Majd szólok, mikor állj meg.

– Hogy történhetett mindez? Emlékszem, hogy elhagytam a romokat. És arra is, amikor fogságba estem egy barlangteremben, és arra is, amikor téged... na azt hagyjuk. Mindent csak elképzelttem, ami az utóbbi egy hónapban történt? De hát ki képzelne el olyat, hogy egyedül bolyong a vadonban, vagy olyat, hogy kutyafejű nővel hál? És akkor ez a kocsmák sem léteznek? Hogyan lehetséges ez?!

A famulusa mentális üzenete nem sokat késett:

Láttam, hogy mivel állunk szemben. Egy illuzionista kísértete van a kapuba zárva. Mindenki, aki átmegy rajta, megbolondul. Te is azt hitted, hogy mindenfelé kalandozol, pedig a valóságban a földön fetrengtél, kúsztál-másztál és összefüggéstelen szavakat hablatyoltál. Amióta azt képzeled, hogy egy fogadóban vagy, végre sikerült felkászálódnod, és két lábon járnod, de ezzel csak azt érted el, hogy majdnem többször is a kútba szaladtál. Akiket a kocsmá vendégeiként láttál, valószínűleg rég halott vándorok illúziói voltak. Vagy őket is a kútba csalta a kísértet, mint az imént a varázslót, vagy egyszerűen szomjan és éhen veszttek. Rád is e kettő sors közül várt volna valamelyik. Szerencsére tegnap, amikor képzeletben az erdőben a születésnapodat ünnepelted, és visszagondoltál a kápolnára, végre sikerült megérezned, hogy valami nincs rendben. Ez elég volt, hogy felfigyelj a harapásomra a válladban, és már megőrültem, hogy vissza tudlak hozni a valóságba, de nem jött össze. Csak annyit értem el, hogy kételkedni kezdtem abban, amit látsz, és megpróbáltál ellenállni az illuzionista varázslatának – ha nem is voltál teljesen tisztában ezzel. Tudat alatt érezted, hogy mágia hatása alatt állsz, és hogy foglyul estél. Ekkortól gondoltad úgy, hogy egy a kápolnához hasonló felépítésű kocsmában vagy bezárva. (Hol másutt, te vén iszákos?!) Mindenesetre innentől már igazán reménykedtem benne, hogy felülkerekedsz a varázslaton, és ahogy tapasztaltad, kezdett is szétesni a szemfényvesztő illúziója. Nekem köszönheted az életedet! Már rég halott lennél. A számba vett vízzel itattalak, és megrágtam neked előre a vaskos pondrókat.

– Hagyjuk a részleteket, mielőtt elhányom magam. Inkább azt mondd meg, hogy ki tudsz-e szabadítani innen? Én még mindig úgy látom, mintha egy fogadóban lennék, és nem találom a kiutat. Csak csináld végre azt, amit mondok, és hamarosan kint leszel. Fordulj balra! Rendben. Most pedig menj egyenesen. Nagyon jól csinálsz!

Yabbagabb alatt hirtelen megnyílt a talaj és zuhanni kezdett. Hangosan felordított.

Nincs semmi szakadék! Csak az illuzionista megpróbálja megakadályozni, hogy kijuss – sietett a denevére mentális üzenettel a segítségére. – A földön fekszel, és rúgkapálsz, mint egy csecsemő. Ha nem vagy képes felkelni, csak tornázd magad arrébb!

Könnyű volt ezt mondania a famulusának, de annál nehezebb volt neki megvalósítania. Mégis, ahogy tett néhány ugró mozdulatot zuhanás közben, egyszer csak a szakadék szélénél termett, és a következő pillanatban már kint is volt belőle.

Csak egyenesen – hallotta a denevér hangját a fejében, és engedelmesen követve utasításait, tovább ment.

Egyszerre csak éles robajjal széttörték a padlódeszkák előtte, és óriási fekete csápok türemkedtek elő a föld alól.

Ösztönösen elrohant volna, de a famulusa azt mondta, hogy nem tudnak kárt tenni benne, ne ijedjen meg, ő pedig, ha nehezebbre esett is, de szót fogadott neki.

Egyszerűen átlépdelt felettük, és valóban nem esett semmi bántódása. Már épp megkönnyebbülten fellélegzett volna, amikor egy oldalajtó csapódására figyelt fel, ami mögül egy kétféjű, nyolckarú, tíz láb magas óriás rontott elő. Mindegyik kezében csatabárdot pörgetve egyenesen felé csörtetett.

Röfögő hangot adott ki, akár egy vadkan.

Ez nem illúzió! Véd meg magad! – hallotta denevére mentális sikolyát. Yabbagabb kis híján összevizezte magát a félelemtől, és elkezdett hadonászni bunkójával.

Csak tréfáltam – érkezett az újabb mentális üzenet. – A legjobb lesz, ha lehunyod a szemed, és úgy méssz tovább.

Csak jussunk ki innen, akkor majd megjutalmazlak a tréfáért! – gondolta Yabbagabb. Bármennyire is nehezebbre esett, behunyta szemét, és bizonytalan léptekkel folytatta útját az őrjöngő fenevad felé.

Közvetlen közletről hallotta a lecsapó csatabárdok süvítését. Amennyire csak tudta, behúzta fejét a két válla közé, de nem torpant meg, és legfőképp nem nyitotta ki a szemét.

Megint a denevére lett igaza. Bár nem láthatta, de a csatabárdok ártalmatlanul keresztülsuhantak rajta, és az illúzió-szörnyeteg elenyészett.

Mindjárt kint leszel – bízta a famulus. – Még tíz lépés előre, és máris a kijáratnál vagy! Csak tartsd csukva a szemed.

Yabbagabb azonban nem hallgatott rá. Amikor megérezte az első hóhullámokat, kinyitotta a szemét.

– Az égő kandallóba vezetsz, te átkozott vérszívó! Hát ennyire rühellsz?!

Tudod a válaszomat. De a te fájdalom az enyém is, a mágikus kötelék összeköt bennünket, úgyhogy egyikünknek sem lesz kellemes, ami előtted áll. Kitartás! Ne feledd, csak szemfényvesztés az egész.

A kandalló, a tűz, a lángok... mind hazugság.

A következő fél percben Yabbagabb élete legszörnyűbb élményét élte át. Attól, hogy nem voltak ott a lángok, ugyanolyan fájdalmat okoztak neki, mintha valódiak lettek volna.

Csak nyúítsd már előre a kezed! Hagyd már abba a vonaglást! Kicsit balra. Nem arra! A másik irányba! Ne annyit! Vissza egy kicsit – hallotta denevére mentális üzeneteit, amiket majdhogynem

teljesen elnyomott a saját fékevesztett sikoltozása. Most tényleg apró cafatokra tudta volna tépni a famulusát.

Szorítsd már ökölbe a kezed, és húzd magad felé! Már a kilincsen van a kezed!

Yabbagabbnak az iszonyatos fájdalom szinte elvette az eszét. Nem érezte, hogy bármit is markolna, a tüztől megvakultan pedig már nem is látott semmit, de maga felé rántotta az összeégett valamit, ami a karjából maradhatott, aztán akarata utolsó szikráinak köszönhetően, még előre lendült, majd elveszítette eszméletét az embertelen fájdalomtól.

Radan Lángjának első sugarai beragyogták az arcát.

A kápolna rúnákkal televesett ajtaja előtt feküdt a szabadban. Körülötte a már ismert romok, azokon túl pedig a mocsárerdő terült el.

– Nem álmodom? Tényleg szabad vagyok?

Ez a valóság – mondta a fején tanyázó denevére cseppet sem lelkesen. – *Nézz magadra! Szörnyen nézel ki!*

Ruhái szakadozva, több helyütt félig lemállva lógtak rajta. Szinte minden porcikája sajgott, teste telis tele volt kék-zöld foltokkal, horzsolásokkal, s olyannyira lefogyott az utóbbi időben, hogy össze lehetett volna téveszteni egy csontváz-harcossal.

Yabbagabb épp csak egy rövid ideig sopánkodott tekintélyes sörhasa elvesztése miatt. Szomorúságát messzire száműzte a tény, hogy ismét szabad volt, és ráadásul még a varázskönyvét is meglelte a hátizsákjában. Szöges bunkója nyelére támaszkodva feltápászkodott a földről.

Egyszer csak az ajtó hullámozni kezdett, mintha valamilyen folyékony anyagból lett volna, és megjelent az ajtószárnyon egy görnyedt, púpos hátú gnóm kísértet homályos alakja.

– Vos uel una yot sussedan dimiseu in sacello – harsogta a jelenés velőtrázó hangon, majd közös nyelvre váltott. – Te vagy az első, akinek sikerült kijutnia a kápolnából. Minden elismerésem a tiéd, halandó! A többséggel elég volt elhítenem, hogy mesés kincsre leltek, és a drágakövek és érmék rabjaivá váltak. Eléd hiába vizionáltam arany és gyémánt dombokat, nem voltál hajlandó meglátni őket. Egyszerűen nem hitted el, hogy ilyen szerencséd lehet. Ehelyett kalandok képével kellett, hogy itt tartsalak. A nyakatekert gondolkodásmóddal és a hallatlan fantáziáddal azonban néha nem kis fejtörést okoztál. Azt a fekete sárkányt például máig nem értem, hogy tudta behozni az illúziómba? – Mivel Yabbagabb nem válaszolt neki, így folytatta: – Kérdemted, hogy a társam lehess. Csali ide minél több szerencsevadászt, és gazdaggá teszek. Nekem csak a kínjaim és a félelmük kell, no meg a lelkük. A kincseiket mind megtarthatod. Mit szólsz hozzá?

Yabbagabb egy darabig az ajtót tanulmányozta, majd megkérdezte a denevérét:

– Mennyit érhet szerinted egy ilyen szépen díszített bejárat?

Jó minőségű, archaikus, igazi műkincs. Hónapokig ellehetünk a pénzből, amit kapnánk érte.

– Egyetértek – mondta Yabbagabb, és néhány erőteljes csapással leverte a zsanérokat, majd lekapta a helyéről a díszes ajtót.

– Mit tettél, te bolond?! Végem van!!! – üvöltötte a halott szemfényvesztő. Az aranyozott felületen egy örvény jelent meg, ami egy lélegzetvételnyi idő alatt szétszaggatta és beszippantotta a darabjait.

Yabbagabb az első faluban túladott a „zsákmányán”. Elhatározta, hogy ügyesen fog majd gazdálkodni a pénzzel, épp csak egy kicsit ünnepli meg a szabadulását, de ahogy az már ilyenkor lenni szokott, csudamód berúgott, táncolt és énekelt, meghívott mindenkit, hogy vele együtt mulassanak, s még az első éjszaka elköltötte az összes pénzét.

Ezt követően Yabbagabb egész életében mindig kételkedett benne, hogy biztosan a valóság-e, ahol jár-ke, és nem csak egy elképzelt fantáziavilágban csetlik-botlik.